

Capitolul I. Infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție

I. Abuz în serviciu contra intereselor publice. Existența unui prejudiciu. Condiții

Legea nr. 78/2000, art. 13²
C. pen., art. 248, art. 248¹

Recuperarea prejudiciului cauzat prin încălcarea unei atribuții de serviciu nu poate conduce la concluzia că urmarea materială, condiție esențială a infracțiunii de abuz în serviciu, nu există.

Infrațiunea de abuz în serviciu se consumă în momentul când, prin emiterea unei decizii nelegale, un anumit imobil este scos din patrimoniul statului. Împrejurarea că, după trecerea unei perioade de un an, bunul este recuperat prin emiterea unei decizii de revocare a celei dintâi, de asemenea nelegală, nu poate justifica concluzia că prejudiciul nu a existat niciodată. Dimpotrivă, o atare decizie de revocare apare ca vădit nelegală și poate atrage răspunderea penală în mod separat.

*Trib. București, s. I pen.,
dec. nr. 261/A din 14 aprilie 2010,
definitivă prin dec. nr. 1652 din 19 octombrie 2010
a C.A. București, s. I pen., nepublicată*

Prin decizia penală nr. 261/A/14.04.2010 a Tribunalului București, Secția I penală, s-a dispus admiterea apelului formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, D.N.A., Secția judiciară penală, împotriva sentinței penale nr. 86/29.01.2010 a Judecătoriei Sectorului 1 București. A fost desființată sentința apelată și în fond, rejudecând: în baza art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 248¹ și art. 248 C. pen., a fost condamnat inculpatul D.D. la 6 (șase) ani închisoare; în baza art. 65 C. pen. i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a) teza finală, lit. b) și c) C. pen., pe o durată de 6 ani; s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 71 și art. 64 lit. a) teza finală, lit. b) și c) C. pen.; în baza art. 170 C. proc. pen. s-a dispus anularea deciziei nr. 551/26.07.2007 a A.D.S. și a deciziei nr. 1583/18.08.2008 a A.D.S.; s-a luat act că partea vătămată A.D.S. nu s-a constituit parte civilă în cadrul procesului penal. Pentru a pronunța această decizie, Tribunalul a reținut următoarele:

Prin sentința penală nr. 86/29.01.2010, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, conform art. 11 pct. 2 lit. a), art. 10 lit. d) C. proc. pen., a fost achitat inculpatul D.D., cercetat sub aspectul infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, modificată, raportat la art. 248¹ C. pen., combinat cu art. 248 C. pen. Conform art. 14 și art. 346 C. proc. pen., s-a luat act că partea vătămată A.D.S. nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că inculpatul D.D. a fost trimis în judecată, în stare de libertate, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, republicată, cu referire la art. 248¹ C. pen., combinat cu art. 248 C. pen., reținându-se că inculpatul D.D., în calitate de președinte al A.D.S. și al Consiliului de administrație, și-a îndeplinit în mod defectuos atribuțiile de serviciu prin emiterea deciziei nr. 551/26.07.2007, cu încălcarea dispozițiilor legale prevăzute de Legea nr. 10/2001 și H.G. nr. 250/2007, cauzând patrimoniului A.D.S. o pagubă în cuantum de 88.284.000 euro (respectiv 276.982.222 RON la cursul B.N.R. din iulie 2007), reprezentând contravaloarea terenului dat în compensare prin această decizie, în suprafață de 147,14 ha din P.L. și obținând, astfel, un avantaj patrimonial pentru N.D.C., constând în terenul pe care i l-a dat în mod nelegal prin această decizie.

În fapt, instanța de fond a reținut că la data de 14.04.2005, numitul N.D.C. a comunicat A.D.S. – comisiei de aplicare a Legii nr. 10/2001 – existența notificării adresate Primăriei Municipiului București privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra bunurilor expropriate în anul 1945 și în baza Decretului nr. 83/1949 (fosta moșie C.M., proprietatea familiei C.G. și S.B.G.). La data de 11.05.2005, numitul N.D.C. a formulat o cerere la Primăria Municipiului București, înregistrată la Direcția juridic, contencios și legislație, prin care a solicitat înaintarea notificării la A.D.S., întrucât, din expertiza pe care a realizat-o în vederea soluționării notificării de la Primăria Municipiului București, ar rezulta că o parte din imobilul-teren ce face obiectul notificării s-ar regăsi în patrimoniul A.D.S. Drept răspuns, Primăria Municipiului București a transmis către A.D.S. notificarea, „împreună cu actele care o însoțesc”, respectiv dosarul cuprinzând 54 file.

Instanța de fond reține că prin cererea și notificarea petentului prin care se solicita retrocedarea unor terenuri în baza Legii nr. 10/2001 nu au fost transmise membrilor comisiei de analiză solicitările de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001 pentru soluționare, astfel cum prevăd dispozițiile legale reglementate de Legea nr. 10/2001 și H.G. nr. 250/2007. În aceste împrejurări, fără să respecte aceste formalități obligatorii, privind activitatea prealabilă comisiei de soluționare a cererilor de retrocedare, formulate în baza Legii

nr. 10/2001, inculpatul D.D. a emis decizia nr. 551 prin care a soluționat notificarea adresată de N.D.C. către Primăria Municipiului București în baza Legii nr. 10/2001, dispunând următoarele: „Art. 1. Se respinge solicitarea de retrocedare în natură, formulată de N.G.D., a imobilului-teren în suprafață de 427 pogoane situat în fosta moșie C.M. Art. 2. Pentru imobilul identificat la art. 1, care nu poate fi restituit în natură, persoana îndreptățită obține în compensare suprafața de 147,14 ha situată pe raza localității P.L., (...), identificată cu datele din anexa la prezenta”.

La data de 18.08.2008, învinuitul D.D. a dispus revocarea deciziei nr. 551, prin emiterea deciziei nr. 1583, dispunând următoarele: „Art. 1. Începând cu data prezentei decizii, se revocă, în totalitate, decizia nr. 551. Imobilul prevăzut la art. 2 al deciziei revocate, în suprafață de 147,14 ha, situat pe raza localității P.L., (...), identificat cu datele din anexă și procesul-verbal de punere în posesie, rămâne în domeniul privat al statului și administrarea A.D.S”. A.D.S. a susținut că nu a suferit prejudicii materiale ca urmare a emiterii deciziei nr. 551.

Potrivit prevederilor art. 13² din Legea nr. 78/2000, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice este asimilată celor de corupție, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial. Trimiterea expresă și neechivocă a legiuitorului la infracțiunea de abuz în serviciu duce la concluzia că infracțiunea incriminată de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 are în structura sa juridică infracțiunea de abuz în serviciu, la care se adaugă o condiție: „dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial”.

Potrivit textului de lege (art. 248 și art. 248¹ C. pen.), astfel cum a fost aplicat în mod constant în practica judiciară și analizat de doctrina de specialitate, din conținutul constitutiv al acestei infracțiuni face parte urmarea imediată. Argumentul de text este dat fără echivoc și în mod expres de art. 248¹ C. pen., care face referire la producerea unor „consecințe deosebit de grave”. Astfel, conform art. 146 C. pen., prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice. Or, în speță, partea vătămată a precizat expres că nu i s-a produs niciun prejudiciu material, nu a învederat existența unor pagube, tulburări sau perturbări ale activității sale.

În consecință, nefiind întrunit unul din elementele constitutive ale infracțiunii (urmarea imediată), instanța fondului fiind dezlegată de obligația de a analiza dacă sunt (nu sunt) întrinite celelalte elemente constitutive, a dispus achitarea inculpatului, conform art. 11 pct. 2 lit. a), raportat la art. 10 lit. d) C proc. pen.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, D.N.A., Secția judiciară penală.

Tribunalul a apreciat apelul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, D.N.A., Secția judiciară penală, drept fondat, pentru următoarele motive:

Tribunalul a reținut că, în calitate de președinte al A.D.S. și al Consiliului de administrație, inculpatul D.D. și-a îndeplinit în mod defectuos atribuțiile de serviciu, emițând decizia nr. 551 prin care a scos din patrimoniul statului suprafața de 147,14 ha situat pe raza comunei P.L., pe care l-a atribuit în proprietate, în compensare, numitului N.D. Ulterior s-au îndeplinit și procedurile de publicitate imobiliară. La baza acestei decizii a stat o notificare a numitului N.D.C., formulată în baza Legii nr. 10/2001, prin care s-a solicitat retrocedarea fostei moșii C.M. Notificarea a fost depusă la data de 12.02.2002. Legea aplicabilă în domeniu la data soluționării cererii de către A.D.S. (decizia a fost pronunțată la 26.07.2007) era Legea nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, publicată în M. Of. nr. 653/22.07.2005.

S-a criticat de către procuror emiterea în termen a notificării, iar inculpatul a apreciat că aceasta a urmat circuitul normal.

Tribunalul a subliniat că decelarea acestui aspect era de competența comisiei de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001, or această instituție nu a intervenit, iar inculpatul a ignorat acest aspect și a emis decizia incriminată fără a se asigura că actul său se bazează pe o notificare formulată în termen. Nu inculpatul trebuia să analizeze aceasta, dar inculpatul trebuia să ceară acest lucru comisiei, element ignorat de acesta.

Prima instanță și procurorul rețin că, în principal, la data pronunțării deciziei de acordare de terenuri în compensare, respectiv la 26.07.2007, A.D.S. nu mai avea în competență retrocedarea de terenuri din intravilan [art. V alin. (1) și (2) din Legea nr. 247 din 19.07.2005].

Tribunalul împărtășește optica apărării, conform căreia trebuia avut în vedere regimul terenului de la data preluării și nu regimul terenurilor acordate în compensare. Numai că instanța de apel constată că A.D.S. nu a făcut nicio verificare cu privire la regimul terenului expropriat, din actele de expropriere rezultând că este vorba, printre altele, de păduri, livezi, teren arabil. Or, deși inculpatul apreciază că „în mod evident se afla în intravilan”, Tribunalul consideră că acest aspect nu este deloc evident, astfel încât A.D.S. avea obligația mai întâi să-și verifice competența înainte de a trece la acordarea unei suprafețe mari de teren în compensare. Nu a existat o astfel de verificare, iar inculpatul a trecut în mod culpabil peste lipsa acesteia. Este dificil de admis că suprafețe mari de păduri și livezi ce făceau parte din fosta moșie C.M. se aflau „evident în intravilan”.

Admițând ipotetic faptul că ar fi fost competent să soluționeze cererea, Tribunalul își însușește în totalitate motivarea primei instanțe cu privire la nelegalitatea procedurii de emitere a deciziei incriminate în rechizitoriu, cu nr. 551.

În mod corect prima instanță a reținut că, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, terenurile vor fi restituite prin decizie motivate a organelor de conducere ale unității deținătoare.

Nu există nicio motivare a deciziei pronunțate de inculpat, ci doar o enumerare de înscrisuri care nu legitimează o astfel de activitate.

În mod corect a reținut instanța de fond că la nivelul A.D.S. a funcționat comisia de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001.

Potrivit art. 4.6.2. din Regulamentul intern privind modalitatea de desfășurare a activităților comisiei de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001, inculpatul putea emite o decizie motivată pe baza referatului comisiei, prin care se propune de către membrii acesteia admiterea sau respingerea notificării. Nu a existat însă o astfel de propunere din partea comisiei (care ar fi trebuit să fie semnată de toți membrii comisiei).

Comisia nu și-a putut exercita atribuțiile privind verificarea dosarului de retrocedare în acest sens, dar inculpatul a trecut peste lipsa unei astfel de propuneri emise de entitatea care în mod regulamentar avea competența să o facă.

Inculpatul emite însă decizia nr. 551, bazându-se pe două hotărâri ale Consiliului de administrație al A.D.S., nr. 13/2006, respectiv nr. 23/2006, care nu propuneau acordarea în compensare a vreunei suprafețe de teren în compensarea autorului notificării.

Astfel, hotărârea nr. 13/25.05.2005 pe care se bazează inculpatul aprobă o notă a comisiei de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001, în care se supun analizei A.D.S. evaluarea imobilului ce a aparținut petentului, posibilitatea compensării cu alte terenuri cu destinație agricolă din patrimoniul A.D.S., precum și mandatarea inculpatului A.D.S. să reprezinte această instituție la viitoarele negocieri cu petentul notificator G.

Membrii comisiei arată că în vederea estimării totale este necesară identificarea cu exactitate a terenurilor pentru care A.D.S. are responsabilitatea de soluționare a notificării.

În aceste condiții, Tribunalul a constatat că nota aprobată de Consiliul de administrație al A.D.S. nu reprezintă un referat motivat, în sensul art. 4.6.2 din Regulamentul intern al comisiei de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001, prin care să i se propună admiterea sau respingerea notificării petentului, ci reprezintă doar un act preliminar prin care sunt indi-

cate mai multe proceduri ce trebuiau urmate în cadrul demersului de soluționare a notificării.

Extrem de important este că respectivul Consiliu de administrație al A.D.S. nu avea nicio atribuție legală sau statutară pentru a aproba sau infirma nota comisiei de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001, susținerile inculpatului că s-ar aplica regulile generale din „legile în vigoare ale României” (?) fiind lipsite de rigoare juridică, mai ales în condițiile în care concluziile scrise din apel au fost redactate de doi avocați.

O situație identică o întâlnim și în cazul celei de-a doua hotărâri a Consiliului de administrație a A.D.S., cea cu nr. 23/22.11.2006, prin care se aprobă nota comisiei de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001, pe care inculpatul își bazează decizia incriminată. Astfel, comisia propune începerea negocierilor cu privire la mai multe suprafețe de teren, indicând prețurile de pornire ale negocierilor (19 euro/mp, respectiv 90 euro/mp). Comisia arată, de asemenea, că negocierea este limitată la anumite suprafețe de teren, arătându-se suprafețele maxime ce pot face obiectul negocierii. Comisia, de asemenea, a propus mandatarea inculpatului pentru a derula operațiunile de compensare și a purta negocieri cu persoana îndreptățită. Nota privind aprobarea evaluării unor imobile-terenuri a fost aprobată de Consiliul de administrație al A.D.S. prin hotărârea nr. 23/22.11.2006. Niciuna dintre cele două note nu era semnată de toți membrii comisiei.

Comisia nu a fost înștiințată despre rezultatul negocierilor de către mandatar și nu a propus acestuia să emită vreo decizie pe vreo suprafață cu un anumit preț. Comisia a stabilit doar anumite linii, nefiind în măsură să verifice dacă inculpatul le-a respectat și nu a pronunțat o hotărâre prin care să propună admiterea notificării (art. 461 din Regulamentul intern al comisiei de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001). În luna iulie 2008, Serviciul de control din cadrul A.D.S. a început să facă cercetări cu privire la acordarea în compensare de către inculpat a 147,14 ha situate pe raza comunei P.L., în modalitatea descrisă anterior. D.N.A., de asemenea, a început să facă verificări privind aspectul retrocedărilor făcute de inculpat în speța din 26.06.2008, așa cum rezultă din corespondența dintre Serviciul de control din cadrul A.D.S. și D.N.A.

Realizând în aceste condiții că situația începe să devină mai delicată și încercând să evite răspunderea penală, inculpatul a apreciat că trebuie să îndrepte un act nelegal, respectiv decizia nr. 551 prin care s-au acordat notificatorului 147,14 ha în P.L., cu un alt act, de data aceasta vădit ilegal, respectiv decizia nr. 1583 prin care a revocat prima decizie. Astfel, după ce terenul ajunsese în mod nelegal, ca urmare a primei decizii, în patrimoniul notificatorului și operaseră formalitățile de publicitate

imobiliară, inculpatul a pronunțat un act ilegal, de revocare, cu încălcarea fățișă a art. 1 alin. (6) din Legea nr. 544/ 2004 a contenciosului administrativ.

Decizia de revocare este, de asemenea, nemotivată, conținând ca „argumentație” o serie de rapoarte ale serviciului de control al A.D.S., ce reprezintă de fapt modalitatea de sesizare a organelor penale în cauză, o declarație de acord al împrumietăritului (care își vânduse încă din 2006 dreptul asupra acelor terenuri) care consimte la „exproprierea” sa și decizia anterioară de compensare.

Odată ce persoana a primit un bun în patrimoniu în sensul art. 1 din Protocolul 1 al C.E.D.O., deposedarea sa urmează a se face numai prin hotărâre judecătorească sau prin expropriere, în condițiile legii, sau prin donație.

Decizia de scoatere din patrimoniul notificatorului a unui bun important apare ca vădit nelegală și poate atrage răspunderea penală în mod separat pentru inculpat, notificatorul având calitatea de persoană vătămată. Tribunalul nu este investit cu acțiunea penală pentru această faptă dar constată că acțiunea penală poate fi pornită oricând, consimțământul victimei nefiind cauză exoneratoare de răspundere în materia abuzului în serviciu.

Oricum, în cuprinsul deciziei de revocare se arată că notificarea petentului va fi soluționată de comisia de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001, element ce întărește, o dată în plus, convingerea Tribunalului că nici măcar inculpatul nu era convins că prima decizie a fost pronunțată în urma unei proceduri derulate de comisia sus-amintită. În caz contrar, fără a fi intervenit vreun element de noutate (în afara sesizării organelor de control intern și a D.N.A.), nu avea niciun sens să revoce propria decizie și să reia o procedură pe care ar fi considerat-o completă și legală.

Dacă prima instanță face o analiză complexă și exhaustivă a elementelor din care a tras concluzia corectă că inculpatul a emis decizia de acordare în compensare a unei mari suprafețe de teren în mod nelegal, fapt ce a determinat și însușirea de către Tribunal a motivării date la capitolul II din hotărârea judecătorească (cu completările din prezenta decizie), apare ca fiind neclară confuzia dintre recuperarea prejudiciului și inexistența sa drept condiție a infracțiunii de rezultat.

Tribunalul subliniază că fapta s-a consumat în momentul scoaterii din patrimoniul statului a terenului și al acordării proprietății acestuia în favoarea notificatorului, în urma unei proceduri nelegale.

Statul român a fost privat de acest bun în perioada 26.07.2007 - 18.08.2008. Faptul că după o perioadă mai mare de 1 an, bunul a fost recuperat (printr-un act de asemenea ilegal) nu înseamnă ca prejudiciul nu a existat niciodată, ci a existat, dar a fost acoperit.

Susținerea A.D.S. că nu se constituie parte civilă și că nu are prejudiciu nu putea ține prima instanță, momentul consumptiv al infracțiunii fiind anterior recuperării prejudiciului.

Oricum, Tribunalul constată că există indicii de complicitate la săvârșirea infracțiunii sus-amintite de către toți membrii Consiliului de administrație care au acționat cu depășirea atribuțiilor legale.

De asemenea, apare ca fiind surprinzătoare poziția A.D.S., care nu pretinde nicio despăgubire, deși o suprafață foarte mare de teren a fost scoasă din proprietatea sa timp de mai mult de 1 an, perioadă în care ar fi putut obține cel puțin redevențe, terenul atribuit în compensare fiind concesionat unei societăți agricole.

Inculpatul face o disertație laborioasă despre atributele dreptului de proprietate, despre *corpus, animus* etc., fiind neclară legătura cu speța de față, în condițiile în care decizia de atribuire în compensare a A.D.S. nr. 551/2007 constituie titlul de proprietate al notificatorului, dreptul său de proprietate fiind și intabulat.

Nu interesează sub aspectul săvârșirii infracțiunii cum a înțeles noul proprietar să-și exercite dreptul de proprietate.

Observația formulată de inculpat prin apărători, în sensul că bunul nu a ieșit din patrimonial A.D.S., este vădit nefondată, existând în afara titlului de proprietate pe numele noului proprietar și un proces-verbal de punere în posesie din 19.11.2007, precum și o încheiere de intabulare și un extras de carte funciară.

În condițiile în care o persoană deține: titlu de proprietate, proces-verbal de punere în posesie, încheiere de intabulare, este neclar ce ar mai trebui să existe din punct de vedere juridic pentru a se admite că ne aflăm în fața unui proprietar.

Afirmația inculpatului că bunul este exploatat de către o societate agricolă care ar fi continuat să plătească redevențe la A.D.S. este neclară, în condițiile în care, prin decizia incriminată, la art. 5, se arată că noul proprietar, respectiv N.D., se subrogă de drept în drepturile A.D.S. în contractul de concesiune cu societatea SC A. SA P.L., beneficiarul deciziei având dreptul să renegocieze celelalte clauze ale contractului.

Faptul că noul proprietar nu a înțeles să încaseze redevențe este tocmai expresia dreptului său de dispoziție asupra bunului dobândit, acesta alegând să rămână în abstențiune.

Nu în ultimul rând, Tribunalul subliniază că însăși nuda proprietate prezintă valoare economică, aceasta fiind un bun ce se poate transmite. Prejudiciul deci există, indiferent de poziția părții vătămate sau de acordul persoanei expropriate abuziv prin decizia de revocare emisă de inculpat.

În legătură cu acordul numitului N.D.C. la revocarea actului administrativ, Tribunalul identifică o serie de inadvertențe. Acesta a dat o de-

clarafie notarială, prin mandatarul său C.T., prin care își manifesta în data de 15.08.2008 acordul la revocarea deciziei incriminate. Ceea ce Tribunalul găsește surprinzător este că începând cu 22.03.2006, numitul N.D.C. devine terț față de întreaga procedură de reconstituire din prezenta cauză, întrucât, așa cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 269/22.03.2006, și-a vândut față de numita N.M., prin același mandatar C.T., drepturile de proprietate ce se vor reconstitui în urma acelei notificări. Practic, deși nu este nelegal, se constată că numitul C.T. este mandatarul atât al vânzătorului, cât și al cumpărătorului, în acte juridice distincte. Oricum, prin lipsa notificării A.D.S. despre schimbarea titularului dreptului, instituția a emis toate actele pe numele unei persoane care nu mai era îndreptățită să obțină acele bunuri.

Este interesant că numitul N.C. participă în mod direct în procedura de negociere, element ce poate reprezenta un indiciu privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215 alin. (1), (2), (5) C. pen., după vânzare nemaiavănd dreptul să formuleze pretenții către A.D.S., deoarece nu mai era titularul dreptului pretins.

Inculpatul, prin apărători, arată în motivele de apel că notificarea făcută în 2002 este legală.

Elementul de interes pe care Tribunalul îl reține este că această comisie de analizare a solicitărilor de retrocedare a imobilelor revendicate în baza Legii nr. 10/2001 nu a făcut o analiză a formulării în termen a acestei notificări, ci s-a mărginit la a pronunța notele menționate anterior. Inculpatul nu a analizat, la emiterea deciziei incriminate, dacă această comisie a verificat notificarea, ci s-a sprijinit în mod formal pe două referate ce nu îi confereau temei pentru emiterea deciziei.

Tribunalul mai găsește surprinzător faptul că numitului N.C. i s-a reconstituit dreptul de proprietate pe porțiuni din aceeași moșie de mai multe ori, în baza unor temeuri legale diferite, în urma unor notificări adresate unor instituții ale statului ce nu au comunicat între ele, iar în prezent A.D.S. a făcut o retrocedare prin acordarea de terenuri în compensare pentru suprafața întreagă, ignorând vânzările făcute de autorii numitului N. înainte de 1945 și retrocedările anterioare, în baza Legii nr. 18/1991 și a Legii nr. 10/2001.

Tribunalul apreciază că în speță există indiciile unei grupări infracționale mult mai întinse, având ca principal obiect săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 248, raportat la art. 248¹ C. pen., în domeniul retrocedărilor frauduloase de terenuri în dauna statului român, inculpatul trimis în judecată fiind doar mai vizibil și inabil în a-și ascunde conduita infracțională.

Tribunalul nu poate formula aprecieri cu privire la observațiile procurorului, conform cărora este posibil ca inculpatul să fi fost numit poli-

tic în funcție pentru a rezolva astfel de probleme, fără a avea pregătire juridică, emițând decizia incriminată la doar 2 luni de la numirea în funcție, însă constată din declarațiile acestuia că nu cunoaște nici măcar existența unor regulamente interne de funcționare a comisiilor din cadrul A.D.S., că a ignorat procedurile interne, a pronunțat o decizie nemotivată, cu trimitere la niște acte ce nu au legătură cu cauza și fără a face verificări minime cu privire la activitatea comisiilor de specialitate, care oricum nu și-au dat avizul în cauză.

Fapta inculpatului D.D., care, în calitatea sa de președinte al A.D.S., a emis decizia nr. 551 a președintelui A.D.S. prin care acordă numitului N.D., în compensare pentru un imobil ce nu se putea retroceda în natură, un teren în suprafață de 147,14 ha situat pe raza localității P.L., cu încălcarea procedurilor de acordare în compensare și provocând A.D.S. un prejudiciu constând în contravaloarea acestui teren, respectiv 88.284.000 euro, conform raportului de expertiza judiciară întocmit în cauză, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 248¹ C. pen., combinat cu art. 248 C. pen.

Instanța a luat act că A.D.S. nu s-a constituit parte civilă în cadrul prezentului proces, deși bunul frugifer a fost scos din proprietatea statului timp de mai mult de un an.

Împotriva acestei sentințe inculpatul a formulat recurs, ce a fost respins ca nefondat prin decizia penală nr. 1652/19.10.2010 a Curții de Apel București, Secția I penală.

2. Abuz în serviciu contra intereselor publice. Utilizarea autoturismului instituției în interes personal. Folos patrimonial

Legea nr. 78/2000, art. 13²
C. pen., art. 248, art. 289

Folosirea autoturismului aparținând instituției publice, în interes personal, are ca urmare obținerea pentru sine a unui avantaj patrimonial constând în contravaloarea combustibilului utilizat.

Dreptul inculpatei la decontarea cheltuielilor de transport nu poate transforma conduita sa într-un abuz justificat, prin utilizarea în interes personal a autoturismului de serviciu.

În condițiile în care atribuțiile inculpatei includeau organizarea, coordonarea, îndrumarea activității direcției, stabilirea atribuțiilor și responsabilităților fiecărui salariat, fapta de a dispune ca autoturismul instituției să fie folosit pentru deplasări personale constituie îndeplinirea defectuoasă, cu știință, a unui act păgubitor în exercițiul atribuțiilor de serviciu.